

budovaly kruhovou stavbu. To Bubáčka překvapilo. Myslel si totiž, že děti iglů ze sněhu jednoduše uplácají.

„Kdepak, to by nešlo. Takové iglů by nedrželo,“ vysvětlil večer Bubáčkovi Lukáš. „Naše iglů bude docela jako opravdové. Ještě potrvá, než ho dostavíme. Ale pak si v něm budeme hrát.“

Dvě další odpoledne děti stále pilně stavěly. Za tři dny bylo iglů téměř hotové. Lukášův tatínek ještě zpevnil vchod dřevěnými prkýnky, aby byl bezpečný. A teď honem dovnitř!

Závěj zlodějka

Lukáš s kamarády trávili v iglů každé odpoledne. Představovali si, že žijí daleko na severu, kde není nic než sníh. To šlo snadno, neboť sníh byl i tady skutečně všude kolem. Přikryl už celé město. Ale to mu nestačilo. Pořád se sypal a sypal.

Před domem narostla velká sněhová závěj. Závěj je od přírody zakrývací. Chce

všechno zakrýt, nic jiného ji nezajímá.
Kdyby na to přišlo, zakryla by celý svět.

Dětem se ta spousta sněhu líbila.

„To je nádhera!“ usmíval se Lukáš.

„Spíš pohroma!“ povzdechla si maminka, když chystala snídani.

„Jak to?“ nechápal Lukáš.

„Protože tolik sněhu způsobuje potíže.

Lidé musí neustále odklízet cesty
a všechno vyhrabávat. Dneska například
do našeho města nepřijede žádný vlak.
Koleje jsou zasypané.“

Lukášek pokýval hlavou. Vůbec mu ne-
vadilo, že do městečka nepřijede vlak. Do
školy chodil pěšky a měl to kousek. Ještě

šťěstí, že není dospělý a může se ze sně-
hu jenom radovat!

Sněžení neustávalo a závěj před domem
rostla a rostla. Všechna zaparkovaná
auta obarvila nabílo. To se jí moc líbilo,
takže zvesela pokračovala v pilné práci.
Do oběda zakryla popelnice v celé ulici.

Dětem se ta spousta sněhu zamlouva-
la. Hned po svačině vyrazil Lukáš jako

každý den ven. Tentokrát si nevzal sáně, ale boby. Bobování je taky prima. Na kopci za domem bylo rušno. Po bobování se děti koulovaly a postavily obrovského sněhuláka.

Když si to Lukáš dosyta užil na kopci, šel si s kamarády hrát do iglú. Boby si odložil stranou. Až půjde domů, vezme si je.

Jenomže to byl právě ten okamžik, na který závěj če-

kala. Svižně se vrhla na další věc, kterou mohla po svém sněhovém způsobu zakrýt. Než si Lukáš pohrál s kamarády, boby zmizely. Zůstal po nich kopec sněhu.

Kvečeru se kluci rozloučili. Lukáš si chtěl vzít boby a běžet domů na večeři. Už měl pěkný hlad. Jenomže co to? Boby tu nestály. Kam se poděly? Závěj se přirozeně tvářila jakoby nic.

Lukáš se brzy dovtípil.

„Kluci, moje boby zmizely v závěji. Pomůžete mi je vyhrabat?“ požádal kamarády.

Ti mu samozřejmě rádi pomohli. A protože jich bylo hodně, boby rychle našli.

Závěj se zlobila. Kdyby měla zuby, určitě by na kluky zuřivě zaskřípala. Možná by je i kousla. Naštěstí je závěj bezzubá.

Bubáček s Myšošlapem věšeli hlavičky. Celý den čekali na Lukáše, bylo jim samotným už trochu smutno. To Lukáše zamrzelo. Rozhodl se, že samotu kamarádům vynahradí.

„Víte co? Já vás zítra vezmu ven a ukážu vám iglú, chcete? Ať si zimu taky trochu užijete!“

Oba kamarádi samozřejmě chtěli a těšili se na zítřejší dobrodružství.